

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Den 23. juni 1988 blev et flertal (alle partier bortset fra Fremskridtspartiet) i Folketingets Socialudvalg enige om retningslinierne for et socialt udviklingsprogram, se Folketingstidende 1987-88, 2. samling, sp. 237.

I beretningen hed det bl.a., at formålet bl.a. var at styrke det lokale initiativ og fremme omstillingen og den forebyggende indsats inden for det sociale område. Aktiviteterne skulle kunne ske både i offentlige og private institutioner og foreninger og gerne gennem et samarbejde. Det var vigtigt, at der blev tale om projekter og ideer, som var grænseoverskridende, så der skete en oplødning af de forskellige bås-systemer. Der ville derfor blive lagt vægt på, at der var tale om projekter, der gik på tværs af de eksisterende systemer og sektorer.

Videre hed det, at der var tale om et program, som lagde op til en bred udvikling inden for det sociale område. Samtidig blev der nævnt eksempler på nogle særlig vigtige områder – f.eks. aktiviteter, der kunne støtte folk i at komme i gang igen i forhold til erhverv eller en mere aktiv/udadvendt tilværelse.

Udviklingsprogrammet skulle tage udgangspunkt i lokale ideer eller regionale problemstillinger. Som ansøgere til støtte blev nævnt »lokale og regionale myndigheder, offentlige institutioner, selvejende institutioner, private organisationer og foreninger, grupper af borgere, beboer- og boligforeninger, grundejerforeninger, detailhandlere, kirkelige organisationer m.v. eller kombinationer heraf i et samarbejde«.

Den mest almindelige støtte blev forudsat ydet som bistand til idéudvikling, til projektforberedelse, til konsulentstøtte og koordinering, til efteruddannelse af medarbejdere m.v. og til evaluering og formidling lokalt. Normalt skulle der ske en lokal, typisk kommunal, finansiering af de løbende driftsudgifter for at sikre, at en god erfaring kunne fastholdes også efter tilskudsperiodens udløb.

Til styring af udviklingsprogrammet blev der nedsat et udviklingsråd, Socialministeriets Udviklingsråd, og et centralt bevillingsudvalg samt lokale resource- og formidlingspersoner. Det sidste blev konkretiseret til lokale formidlingsenheder i tilknytning til eksisterende udviklingsmiljøer på det sociale og tilgrænsende områder. Til disse kunne der ydes tilskud til ansættelse og aflønning af ½–1 person.

Det fremgik af beretningen, at formidlingsenhederne skulle yde bistand til igangsættelse, udvikling og formidling af projekterfaring, informere om programmet, medvirke til erfaringsopsamling m.v.

Økonomisk blev der afsat 50 mio. kr. i 1988 og 100 mio. kr. i hvert af de følgende tre finansår, og således at ubrugte midler fra det ene år skulle kunne overføres til det næste.

1991 er det sidste »normale« programår, men en del af aktiviteterne løber ud over dette år. Det er imidlertid nu, der skal tages stilling til, hvad der skal ske efter udviklingsprogrammet.

»Det er bedre at give folk ressourcer frem for at skabe afhængighed« er én af målsætningerne for forslagsstillernes socialpolitik. Derfor ønsker forslagsstillerne at fremme de forebyggende og lokalaktiviserende muligheder.

Selv om der navnlig siden 1980 har været en lang række forsøg, som med SUM-programmet tog et stort udviklingsskridt fremad, så er der stadig lang vej til, at f.eks. fællesskab, sammenhæng i hverdagen og forandring er en naturlig del af det sociale arbejde. Det er blevet understreget før, at sociale problemer ikke løses gennem institutionalisering eller forskellige former for økonomiske ydelser. Samtidig skal det fastslås, at anstændige levevilkår for socialt udsatte grupper naturligvis er en forudsætning for de pågældende.

Mennesker har behov for at opleve sig som en del af et fællesskab, har behov for at kunne præge egen tilværelse og kunne udnytte ressourcer og muligheder. Uden sociale fællesskaber og muligheder opstår isolation, ensomhed, aggression og ansvarsløshed.